

И тя се качва, безъ да спре;  
Тамъ гледа, бабичка една  
Прѣдъ нея че седи сама,  
Преде тамъ бабичката ленъ,  
Седи на одъръ позлатенъ,  
Преде и прелката подканя:

„Вретенце мое, не лѣни се,  
„Ти, тънка преждо, не гърчи се,  
„Иде вече този часъ,  
„Гостенката е при насъ!“

Гостенката иде вечъ,  
Тя иде сѣкашъ отъ далечъ,  
И предачката безъ гласъ  
Вретеното ѝ подава,  
И тѣй нареченото става:  
Царкинята го не върна  
Безъ страхъ го взе тя, но защо? —  
Ржката ѝ обода то. . .  
И вече нищо тя не види,  
Сънь дълбокъ я облада;  
Гласъ се никакъвъ не чуй —  
Всичко вечъ утихва тамъ.  
Връща се и царя самъ  
Съ жена си, въ сжщий мигъ и той  
Се полюлява; тѣй съньтъ  
И тѣхъ обзима — всички спятъ.  
Вцѣпена стражата стои,  
Вжоржжена както пази.  
Прѣзъ царски хора сѣкашъ гази  
На своя конъ пакъ тѣй заспалъ  
И царский пряпорщикъ осталъ.  
Дълбоко всичко спи, почива,  
И неподвижно по стѣнитѣ  
Залѣпнали тамъ спятъ мухитѣ.  
Отъ сънь дълбокъ не става никой:  
Тамъ, прѣдъ вратитѣ, псета спятъ,  
Конетѣ зобъ вечъ не ядатъ  
Надъ ясли съ клюмнали глави,